

ברכה צריכה צניעות

"זכורני כי בילדותי הייתי נוכח אצל אחד מגדולי הדור בשעה שהלה קיבל גלויה על ידי הדואר. בגלויה זו נמצאו חידושי תורה. הגדול הנ"ל התרעם על כותב הגלויה, בטענתו שכשם שאין מניחים ספר תורה ערום, כמו כן הידורם של דברי תורה הוא שיבואו במכתב שיש עליו מעטפה.

ביום חתונתך נזכרתי בעובדה זו. זכרונה של עובדה זו עלה במחשבתי בשעה שלא שלחתי לך טלגרמה. מוזר היה בעיני לברך אותך ביום חתונתך בגלוי, שכל הטלגרמות יוצרות "שוק של ברכות", ואין את נפשי לברך אותך בשוק.

העצה היחידה לתת לברכתי ניגון של אינטימיות היא לשלחה במכתב ולעוטפה במעטפה. ובאמת מקווה אני שברכתי תפעל על ידי כך ביותר חוזק, שכך אמרו חכמים: אין הברכה שורה אלא בדבר הסמוי מן העין. אמנם כן: **ברכה צריכה צניעות.**

(הרב יצחק הוטנר באגרת ברכה לתלמיד ליום נישואיו / פחד יצחק: אגרות וכתבים)

סגולה גדולה בכל דבר להסתיר מעשיו. וכך אמרו רז"ל בזוה"ק (פרשת פקודי, בתרגום): **כל דבריו של אדם המוסתרים וסתומים, ברכה שורה עליהם.**

וכמו שהפרסום לא טוב למילי דעלמא [לעניינים גשמיים], כן לא טוב הוא למילי דשמיא [לענייני עבודת ד'], ולכן מותר להסתיר ולהעלים את עצמו שלא ישלט בו עין הרע וקנאת איש מרעהו. וכל מה שביכולת האדם להסתיר מעשיו - מה טוב.

(רבי שבתי ליפשיץ / ספר החיים- סגולות ישראל, עמ' 196)

כלי קיבול לשפע

כלי הקיבול לכל שפע ולכל ברכה היורדים מהעולם הפנימי אל העולם החיצוני בקדושה ובטהרה - **זוהי הצניעות.** ותהיה ברכה זו תורה, מצווה, הנהגה, נס, פרי בטן או מילוי אוצרות. כל שפע ברכה יורד עלינו בסתר ובהיחבא.

זהו סוד צניעותן הטבעית של הנשים: עיקר תפקיד האישה בעולם לגדל פרי בטן, אדם חי, נושא נשמה אלוקית. וברכה כזאת אינה שורה אלא מתוך צניעות של כבודה בת מלך פנימה.

(הרב ש' וולבה / עלי שור, ח"א, עמ' שלז)

"אשתך כגפן פוריה בירכתי ביתך", "בזמן שאשתך צנועה בתוך ביתה, **כשם שהמזבח מכפר, כך היא מכפרת על ביתה**" (תנחומא וישלח)

ולא עמד מזבח הקטורת אלא **מבפנים**, שזה הוא המזבח שהברכות נמצאות בו, ועל כן היה **נסתר מן העין.**

(זוהר תצווה)

"שרה... אמרו המלאכים עליה איה שרה אשתך, להורות על מעלתה **שהיא הייתה צנועה, ובשביל כך הייתה ראויה לבן שעל ידו כל העולם מתברך.**

כי **הצניעות מורה על הברכה**, שכל עניין הברכה צנוע ונסתר... הצניעות וההסתר מורה על עליו מעלה, וכל ברכה בהסתר ובצניעות, והיפך זה - הגלוי, מורה על שפלות וחסרון ואין ברכה בו, כמו שאמרו: (תענית ח, ע"ב) **אין ברכה אלא בדבר הסמוי מן העין.**

(מהר"ל / נבירות השם)

סכנת הפרסום

רבי מיכל יהודה לפקוביץ זצ"ל נשאל, האם רצוי שישלחו את הבן להיות מה'חתינים' במבחן פומבי של משניות או הלכות.

הראה להם רבנו את דברי החזון איש הכותב:

"מסודות הבריאה כי האדם במחשבתו הוא מניע גורמים נסתרים בעולם המעשה, ומחשבתו הקלה תוכל לשמש גורם להרס ולחורבן של גשמים מוצקים... **ובשעה שבני אדם מתפעלים על מציאות מוצלחה, מעמידים את מציאות זו בסכנה.**"

והוסיף רבנו ואמר: עדיף שהאבא יקנה לו פרסים ומתנות ולא ישלח אותו לשם. **צריך להרחיק ממידת הגאווה והכבוד, ומן הפרסום - שהוא הגורם לנזקים גדולים.**

(קונטרס "דבר זה רבנו הגדול אמר", עמ' 45)

רבנו הסטייפלר זצוק"ל היה מזהיר מאוד מכל פעולות ועניינים שיש בהם פרסום, והיה חוזר ומשנן שפרסום מזיק להצלחה בכל עניין שהוא. "לוחות ראשונים שניתנו בפרהסיא - נשתברו, לוחות שניות שניתנו בצנעא - נתקיימו."

ופעם נכנסתי אל רבנו זצ"ל יחד עם ת"ח יקר אחד שליט"א, אשר עברו עליו צרות צרורות יוצאות מגדר הרגיל. ומיד כשקרא רבנו את הפתק אמר לו: הפרסום הגדול שלכם הזיק לכם. אתם מפורסמים מאוד בכל העולם על ידי... וזה גרם לכם את הצרות הנוראות שבאו עליכם...

ותוך כדי דיבור הוסיף רבנו זצ"ל במאור פנים מיוחד ובחיבה: אבל לכל דבר יש גבול, וגם מצב של צרות אין זה נצחיות, ומעכשיו יעזור לכם השי"ת שיהיה לכם טוב בכל עניינכם..."

(הרב שוליינגר זצ"ל / משמר הלוי על התורה, עמ' 517)